

РОБЪРТ БЛОХ В НАЧАЛОТО БЕ...

Превод от английски: [Неизвестен], 2002

chitanka.info

На 5 януари точно в 17:15 часа на Чарли Старкуезър се яви самият Господ Бог.

Чарли беше последното винтче в една престижна рекламна агенция и Бог трябваше здравата да се потруди, за да попадне при него. В нашия век, когато всеки има в портфейла си шофьорска книжка, лична и цяла дузина кредитни карти, Господ се оказа в безизходица, нямаше дори акт за раждане. Горчивият опит Го бе научил да не представя Себе Си по име, сами знаете какво е сегашното отношение към религиозните фанатици. Разбира се, има ефикасни трикове, съвсем надеждни в миналото, но сега едно огнено кълбо или стълб от пламъци няма да доведе до нищо, освен главоболия на пожарникарите.

Оставаше само един начин — да влезе направо в главата на Чарли. Е, това не е най-уютното място, особено в първия работен ден на новата година — главата ще се пръсне от махмурлук, натрупван цяла седмица. Към бръмченето се прибавяха и пробождания на завистта и остро съжаление към самия себе си, защото от всички сътрудници в кантората на работа бе дошъл само Чарли.

При други обстоятелства Всевишният би избягал от такава глава като от чума (а кой по-добре разбира от епидемии, нали това е главният Му инструмент за масови наказания), но сега просто нямаше как. Той трябваше да сведе Словото до Чарли.

В момента на Неговото явяване Чарли се намираще в тоалетната. В треперещите пръсти на едната ръка се опитваше да пъхне на съответното място парче от хартиеното руло, с другата държеше панталона да не падне.

— Боже! — хрипкаво извика Чарли.

— Да, Аз Съм — произнесе гласът вътре в главата. — И трябва да ти кажа някои неща.

— Защо точна на мен? — изстена Чарли и се дооправи.

— Защото вярваш. Знаеш ли колко време търся някого, който е запазил вярата си.

Чарли слушаше внимателно, сегиз-тогиз кимайки.

— Помниш ли първата заповед? — извести гласът. — „Да нямаш други богове, освен Мене“.

— Нямам — виновно промърмори Чарли.

— А шефът ти има, и онези момчета от финансовия... Те се кланят на Мамон. Искях да почукам на някой от църковните деятели,

но те винаги са твърде заети. А до клиентите ти изобщо не можеш да се добереш, все са на заседания. Оставаш ти.

— Къде оставам?

— Тук, за да Ме изслушаш. Трябва нещо да се предприеме с телевизията.

— Защо?

— Така повелява Втората заповед: „Не си прави кумир и никакво изображение на онова, що е горе на небето, що е долу на земята, и що е във водата, под земята, не им се кланяй и не им служи...“

— Моля Те, крещиш ми направо в ухото.

— Извинявай. Нали разбираш къде е проблемът? По целия свят в затъмнени стаички са наредени малки кутии. Във всеки дом — ръкотворни кумири. И милиарди люде стоят покорно пред тях и им се кланят.

— Не се кланят, просто гледат предавания.

— И вярват на това, което виждат. А вярата води до преклонение. До преклонение пред атлети, певици, кинозвезди и други същества от плът и кръв. Не пред Агнеца Божи, а пред овни като...

— Пак се разкрещя.

— Да, ще крещя. Защото е дошло време да се крещи за това. Хората започнаха да се отнасят към телевизионните предавания като към проповеди, да ги приемат сляпо. Дори рекламите, които ти съчиняваш...

— Не мога да направя нищо, това ми е работата.

— Можеш — рече Господ.

— Няма да се получи — замислено отвърна Чарли.

Всевишният се намръщи недоволено.

— Опитай — нареди той. — Ето какво трябва да сториш.

В края на краищата Чарли се съгласи. Домъкна се до бюрото си, седна пред пишещата машина и го направи. А онова, което се получи, го отнесе на господин Хек. Другите трима шефове бяха на Бахамите в работна група от двайсет души, включително шест пищни манекенки, за да изпълнят поръчка за двеста хиляди долара — трийсет секунди клип за кокосовото масло. Мистер Хек прекрасно разбираше с какво, по-точно с кои са заети партньорите му, затова беше в отвратително

настроение. Едва не изпепели с поглед листа, който Чарли сложи на бюрото му.

— Това пък какво е?

— Дребно предложение. Бих казал заявка.

— Кой я поръчва?

— Поръчител няма. Това е нова форма за ползване на материали, които биха могли да се използват в бъдеще. Мислех, че...

— Плащат ви да пишете, а не да мислите.

— Това е един напълно необичаен подход. Може да направи революция в рекламата.

— Революция ли? Без комунистически номера!

— Нищо подобно, заклевам се. Ако се съгласите да го погледнете...

— Добре де.

Господин Хек въздъхна, взе листа и зачете, като мърдаше устни.

Текстът на Чарли беше простичък:

Мексико, 1519 година, жарко пладне. Безмилостно слънце излива огъня си върху тълпа ацтеки, събрани в подножието на пирамида. Под ударите на барабани и извивките на свирки украсени с пера жреци мъкнат по каменните стъпала пленник към жертвения олтар. Хвърлят го върху плочите. Приближава върховният жрец с обсидианов нож. Ножът се вдига, спуска се, жрецът се намръщва от болка, разтваря пръсти и се хваща за рамото.

Едни от първата редица го пита с грижа:

— Пак ли ви притеснява артритът?

Върховният жрец кима, друг жрец подхваща ритуала — подава му рекламирания материал (чаша текила), върховният жрец отпива, усмихва се, хваща ножа, с един замах разсича жертвата, изважда сърцето, поднася го към камерата и казва:

— Дайте вашите дарения за Обединена фондация Сърце.

— Каква е тази идиотщина?! Как можа да ви хрумна в главата? Господи...

— Точно така — вметна Чарли. — Хората се отнасят твърде сериозно към нашите реклами, това е опасно. Нещо трябва да се промени докато не е късно. Като си помислиш, мъничко хумор няма да попречи...

Господин Хек го изхвърли като парцал.

Вечерта на 27 февруари 1980 година Фред и Мирна Хубър гледаха новия екшън сериал. Докато Фред дръпваше от първата кутия бира, на екрана се вихреше смайваща гонитба по Гранд Каньон, жертви на която станаха шест коли, три всъдехода и едно магаре. Когато Фред отвори втората кутия, главният герой пое към пристанището да разпитва злодея. Фред се беше досетил, че този е злодеят, защото имаше яхта. Злодеят, разбира се, се държеше хладнокръвно.

— Истина е, на детската площадка преоблеченият като Дядо Мраз бях аз — призна си той. — Но това съвсем не означава, че проявявам подозрителни влечения към деца.

Фред приключи с втората и тъкмо отваряше трета, когато картината изчезна и вежливият глас на диктора обяви, че предаването ще продължи след важна политическа декларация на някакъв конгресмен, кандидат за сенатор.

Фред се заслуша в уверенията на кандидата. Той обеща да съкрати правителствените разходи, да създаде милиони нови работни места за сметка на държавния бюджет, да ликвидира престъпността и корупцията, да снесе ограниченията върху търговията с оръжия, да поведе решителна борба със замърсяването на околната среда, да разшири търговията с автомобили, да се бори безпощадно с монополите, да отмени антитръстовите закони...

Внезапно нечий глас го прекъсна:

— Разкайте се! Разкайте се, нещастни грешници, времето е дошло. Денят на Страшния съд...

Кандидатът гледаше глупаво. Фред писна:

— Какво става?

— Сигурно са объркали каналите — предположи Мирна. — Вероятно някакъв проповедник.

Тя стана и превключи програмата. За осемдесет и девети път повтаряха шоуто „Люси“. Успокоен, Фред отвори поредната кутия. Люси се бе облякла като гигантска мравка и уверяваше някакви, че домът им е пълен с термити. И тъкмо да каже най-важното, се чу глас:

— О, безверници...

После гласът млъкна.

На 9 март 1983 година президентът на Щатите и най-главните му съветници провеждаха изключително екстрено заседание край петата дупка на игрището за голф.

— Дяволски сложен проблем, господин президент — отбеляза държавният секретар. — Какво ще предприемете?

Президентът повдигна рамене.

— Умът ми не го побира. Дори не знам кой стек да използвам.

— Не за удара говоря — спокойно каза секретарят. — Мен ме притеснява състоянието на нацията.

— Оставете това. Не съм прелетял цялата държава с целия мозъчен център на ВВС, деветстотин души, че да разсъждаваме за държавни интереси. — Повдигна стека. — Така ще стане ли?

— Това е проблемът — как да стане? — каза шефът на Пентагона. — Населението се увеличи до четвърт милиард, от тях петдесет милиона са безработни. Увеличихме помощите за бедните, но никаква полза, само инфлацията расте. Светът е раздиран от конфликти. Да не говорим за околната среда.

— Точно така — отвърна президентът. — Номерът е да се улучи средата. — После се усмихна широко. — Трябва да се живее с пулса на времето. Включвам значи в четвъртък телевизора и случайно се натъквам на новини. Някакво момче обясняваше, че причината за нещастията ни е скрита в самите нас. Това са лоши мисли. Вместо да си тъпчем главата с неприятностите, трябва повече да мислим за хубавото.

— Но това беше само един спортен коментатор...

— Как така „само“? — възмути се президентът. — Неговата работа е да ни разказва какво става всъщност. Той е специалист! Господи Боже, че той печели повече от мен!

В далечината се издигна огнен стълб, но заради плътния смог никой не го забеляза. А след несполучливия удар президентът започна

да ругае и гласът на Вопиещия остана нечул.

На 20 април 1986 година заведението „Бар и грил“ беше наблъскано до тавана. Както впрочем всички кръчми всяка вечер. Грилът вече не работеше, продуктите се бяла свършили, но на бара си бяха стъпили върху ушите. Не някакви пършиви интелектуалци, а истинският обикновен народ, който може по достойнство да оцени възпроизведената обстановка на старинна таверна.

Някои пиеха, други пушеха, трети смъркаха собственоръчно направени цигари. Няколко твърдоглавци се бяха скупчили край решетките на климатика, за да поемат две-три глътки чист, рециркулиран смог. Идваха да се развличат, затова никой не се смущаваше от теснотията. Разбира се, десетарка за чаша вода с ремарке на дъното са доста, но алкохолът убива микробите във водата. Ако ли не пиете, винаги можете да включите... И да погледате знаменитото парче на новата рок-група „Доу Джинс“ — „Край реката без кислороден апарат“. Или учебната програма, за да видите хита на порното — „Кинг-Конг и мадам Дълбокото гърло“. Или за всички над двеста и четирийсет изнасилвания, осемстотин грабежа. За групата момченца, които удавили възрастен мъж в клозетна чиния. Или да чуете уверенията на говорителя, че сексът и насилието са под строг контрол.

Посетителите на бара бяха съгласни с всичко.

— Горко на теб, Вавилон!

Гласът се извиси над тълпата и щяха да го чуят, но в този момент някой от тълпата отвори прозореца и нахълтаха шумовете от улицата, скърцането на спирачки, сирената на „Бърза помощ“, пукотът на пиратки, виковете на бунтарите, танците на гейовете, протестите на безработните...

А как иначе — беше събота вечер.

— Не, край — промълви Гласът, обръщайки се към Самия Себе Си. Този път никакъв потоп, никакъв ковчег, никакъв Ной, заклевам се! Къде пропаднаха мълниите?

Краят на света настъпи на 17 май 1988 година. Но отборът на „Биковете“ играеше решаващ мач и никой не забеляза свършека.

Издание: Списание „Зона F“, бр.3/2002

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.